Πορίσματα ΛΑ’ Πανορθόδοξης Συνδιάσκεψης Εντεταλμένων Ορθοδόξων Εκκλησιών και Ιερών Μητροπόλεων για θέματα αιρέσεων και παραθρησκείας

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 8 Δεκεμβρίου, 2019

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

(Ζόγκα Ἑλληνικοῦ Ἄργους, 22-24 / 10 / 2019)

Ἡ **ΛΑ’ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας**, πού πραγματοποιήθηκε ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου στή Ζόγκα Ἑλληνικοῦ Ἄργους, ἀπό 22 ἕως 24 Ὀκτωβρίου 2019, μέ τή φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου καί ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Φαλήρου κ. Σεραφείμ, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων, μέ θέμα: «**Ὄψεις τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας. Ἀντιτριαδικές - Ἀποκρυφιστικές - Νεοπαγανιστικές δοξασίες περί Θεοῦ**», μετά ἀπό ἐκτενῆ συζήτηση ἐπί τῶν εἰσηγήσεων, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τά ἀκόλουθα **Πορίσματα**:
1. Ἡ Συνδιάσκεψη ἐπεσήμανε τή διαχρονική παρουσία τοῦ «μυστηρίου τῆς ἀνομίας» (Β’ Θεσ. 2,7), τό ὁποῖο συνίσταται στήν ἀποστασία ἀπό τόν ζῶντα καί ἀληθινό Θεό τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τήν ἄρνηση καί τήν πολεμική τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, τήν ποικιλόμορφη ἀμφισβήτηση τοῦ προσώπου καί τοῦ ἔργου τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τή διαστροφή τῆς διδασκαλίας Του, μέ ἐμφανεῖς τίς τραγικές σωτηριολογικές συνέπειες ἀπό τήν υἱοθέτηση τῶν ἀντιχριστιανικῶν περί Θεοῦ δοξασιῶν. Τό μυστήριο τῆς ἀνομίας στήν ἐποχή μας ἐκπροσωπεῖται ἀπό πλῆθος αἱρετικῶν, παραχριστιανικῶν καί παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων καί κινημάτων.

2. Ὁ σύγχρονος ἀντιχριστιανικός λόγος περί Θεοῦ, μάλιστα στήν νεοεποχίτικη ἐκδοχή του, περιλαμβάνει ἕνα συνονθύλευμα δοξασιῶν, πού θυμίζει ἐν πολλοῖς τόν ἀρχαῖο Γνωστικισμό. Οἱ ἐκπρόσωποί του ἐπιχειροῦν νά ἀντικαταστήσουν τό

μυστήριο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τήν διά τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐκκλησιαστική θεολογία καί θεογνωσία μέ «*διδαχές ποικίλες καί ξένες*» (Ἑβρ. 13,9). Ἐπιπλέον, ἐπιδιώκεται νὰ ἀπογυμνωθεῖ τό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴ θεία φύση Του καὶ νὰ ὑποβιβαστεῖ στὴν κατηγορία τοῦ avatar ἤ τοῦ «ὑπέρ-ἀνθρώπου», νά ἀποδυναμωθεῖ ἀπὸ τὴ σωστική Του δύναμη, νὰ πάψει νὰ πιστεύεται, ὅτι εἶναι ὁ μοναδικὸς Σωτήρας τοῦ κόσμου «*ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς*» (Πράξ. 4,12).

3. Ἡ «Νέα Ἐποχή», βασικό μέγεθος τοῦ «μυστηρίου τῆς ἀνομίας», ἀποτελεῖ ἕνα παγκόσμιο φαινόμενο ἄκρως ἀντιχριστιανικό ὡς πρός τόν χαρακτήρα, ἀποκρυφιστικό ὡς πρός τήν προέλευση καί πολυσύνθετο ὡς πρός τή διάρθρωσή του.

Βασικές διδασκαλίες στίς περί Θεοῦ ἀντιλήψεις τῆς « Νέας Ἐποχῆς**» εἶναι:** α) Δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός, ἀλλά ἀπρόσωπη συμπαντική ἐνέργεια, β) Ἡ τελείωση τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπό τή συνειδητοποίηση τῆς «θεϊκῆς ἰδιότητάς» του ἤ καί τῆς λεγόμενης «χριστικῆς» καταστάσεώς του.

Τή θέση τῆς πίστεως λαμβάνει ἡ «Γνώση», ὅρος προσφιλής στόν χῶρο, μέ ἀντίστοιχες ἀναλογίες νοηματοδοτήσεως μέ τόν ἀρχαῖο Γνωστικισμό. Ἡ κατά Χριστόν ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο ἀντικαθίσταται στά κινήματα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἀπό τόν ὅρο «αὐτογνωσία» μέ ἀποκρυφιστική νοηματοδότηση. Σύμφωνα μέ τίς νεοεποχίτικες δοξασίες, ὅλες οἱ θρησκευτικές παραδόσεις ἀποτελοῦν ἰσότιμες «ἀτραπούς», ὁδούς προσεγγίσεως τοῦ ἰδίου παγκοσμίου θεοῦ στήν πολλαπλότητα τῶν ἐκδηλώσεών του. Ἡ κατά Χριστόν ἄσκηση τοῦ ἀνθρώπου ἀντικαθίσταται ἀπό τόν διαλογισμό καί τή γιόγκα, σέ συνδυασμό μέ ἕναν ἀλλεπάλληλο κύκλο μετενσαρκώσεων. Στό θεωρητικό ὑπόβαθρό της ἀνήκουν οἱ θεμελιώδεις παραδοχές της: α) Ὅλα εἶναι ἕνα, «ἕν τό πᾶν», β) Ὅλα εἶναι θεός, καί γ) Ἡ ἀνθρωπότητα καί ὁ κόσμος εἶναι κομμάτι, «ἀπορροή» τοῦ θεοῦ.

4. Ὁ **θρησκευτικός συγκρητισμός** εἶναι ὁ σύγχρονος μεγάλος πνευματικός κίνδυνος. Βασική του ἀρχή ἀποτελεῖ ἡ μέσω ἑνός ἑλκυστικοῦ λεξιλογίου ἄρνηση τῆς μοναδικότητας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί τοῦ θεμελίου αὐτῆς, τοῦ ἀποκεκαλυμμένου ἀληθινοῦ Θεοῦ, μέ πρόσχημα τήν ἐπικράτηση τῆς παγκόσμιας ἑνότητος καί εἰρήνης. Αὐτό θά ἐπιτευχθεῖ, κατά τούς ἐκπροσώπους τοῦ χώρου, μέσω τῆς ἀναδείξεως τῆς ἁρμονικῆς συνδέσεως τῶν κοινῶν στοιχείων τῶν διαφόρων θρησκειῶν.

Ἐπιπλέον, ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός, μέ τήν ἄρνηση τῶν βασικῶν διακρίσεων (κτιστοῦ - ἀκτίστου, οὐσίας - ἐνεργείας) τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, τόν αὐθαίρετο ἐπιλεκτικό δανεισμό στοιχείων ἀπό ὅλες τίς θρησκεῖες καί τή μίξη τῶν ἀμίκτων αὐτῶν στοιχείων, ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα στή **σχετικοποίηση τῆς ἀληθείας γιά τόν Θεό**. Πιό συγκεκριμένα, **καταργεῖ τή μοναδικότητα τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀποκεκαλυμμένου Τριαδικοῦ Θεοῦ, τήν ἀποκλειστικότητα τῆς σωτηρίας**

ἀπό Αὐτόν καί τήν ἀναντικατάστατη ἀληθινή λατρεία Του. Τελικῶς, ὑποβιβάζει τόν ἀληθινό Θεό σέ κτιστό ἀνθρώπινο ἐφεύρημα τοῦ μεταπτωτικοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ χώρου αὐτοῦ ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ πληρότητα τῆς ἀληθείας θά ἐπιτευχθεῖ μόνο μέ τή σύνθεση τῶν ἐπί μέρους θρησκευτικῶν παραδόσεων. Ἡ ἀνθρωποκεντρική συγκρητιστική προσέγγιση τοῦ Θεοῦ εἶναι τελείως ἀντίθετη πρός τή θεανθρωποκεντρική προσέγγιση τοῦ Θεοῦ ἀπό τούς Προφῆτες, τούς Ἀποστόλους καί τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ διαχριστιανικός, ἐπίσης, συγκρητισμός εἶναι εὐθέως ἀντίθετος στή μοναδικότητα τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί τῶν θεμελιωδῶν χαρακτηριστικῶν Της, ὅπως καταγράφονται στό Σύμβολο τῆς Πίστεως.

5. Ἡ εἰκόνα περί Θεοῦ πού παρουσιάζει ἡ Θεοσοφική Ἑταιρεία, πηγή τοῦ κινήματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς», εἶναι ἡ ἀνεστραμμένη εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ θείας Ἀποκαλύψεως, ἕνας «Deus inversus» (ἀνεστραμμένος Θεός). Γι᾽ αὐτό ἡ θεοσοφική ἐκδοχή περί Θεοῦ εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη μέ αὐτή τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, πού καταγράφεται στά Βιβλικά κείμενα καί στά συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Τό ἀποκρυφιστικό σύστημα τῆς Θεοσοφίας παρουσιάζει βασικές ἀντιστοιχίσεις μέ τό ὑπόβαθρο τοῦ ἀρχαίου Γνωστικισμοῦ καί συμβάλλει καίρια στήν καλλιέργεια τοῦ σύγχρονου θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ. Ἀντιπροσωπευτικό παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ θέση τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας, ὅτι: *«Εἴτε προσεύχεταί τις στόν Βούδδαν, τόν Βισνοῦ, τόν Χριστόν, τόν Πατέρα, δέν ὑπάρχει κατ᾽ οὐσίαν διαφορά»*.

6. Στή σειρά τῶν ἀντιτριαδικῶν κινήσεων, πού ἐμφανίσθηκαν στούς νεωτέρους χρόνους, ἤδη ἀπό τήν περίοδο τῆς Μεταρρυθμίσεως καί ἰδιαιτέρως τόν 20ό αἰώνα, συναριθμοῦνται οἱ Ἀντιτριαδικοί Πεντηκοστιανοί, κλάδος τοῦ παγκοσμίου Πεντηκοστιανικοῦ κινήματος, πού εἶναι γνωστοί διεθνῶς μέ τίς ὀνομασίες «Jesus Only» (Μόνον ὁ Ἰησοῦς) καί «Oneness Pentecostalism» (Κίνημα ἑνότητος).
Ἀφετηρία καί κέντρο τῶν ἀντιτριαδικῶν δοξασιῶν τοῦ ἐν λόγῳ Πεντηκοστιανικοῦ κλάδου ἀποτελεῖ ὁ ὅρος «ριζοσπαστικός μονοθεϊσμός», ὁ ὁποῖος σημαίνει ὅτι στή θεότητα ὑπάρχει μόνον ἕνα πρόσωπο, αὐτό τοῦ Ἰησοῦ. Τά ἄλλα δύο πρόσωπα δέν ἀποτελοῦν διακριτές ὑποστάσεις, ἀλλά τίτλους, ρόλους, ἐκδηλώσεις καί τρόπους ἐνεργείας ἤ σχέσεων τοῦ ἑνός προσώπου μέ τόν ἄνθρωπο καί τή δημιουργία. Οἱ σύγχρονες ἀντιτριαδικές πεντηκοστιανικές ἀντιλήψεις ἀποτελοῦν ἀναβίωση τοῦ ἀρχαίου Τροπικοῦ Μοναρχιανισμοῦ (Modalismus), καθώς συναντοῦμε παραπλήσια ὁρολογία καί ὁμοιότητα ἑρμηνευτικῶν ἀναλογιῶν, ὡς πρός τόν τρόπο κατανοήσεως τῶν ἄλλων δύο Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος.

7. Ἡ ἑταιρεία «Σκοπιά» τῶν «**Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ**», ἀπό τίς πιό γνωστές παραχριστιανικές ὀργανώσεις στόν κόσμο, προβάλλει μιά χονδροειδῆ ἀνθρωπομορφική ἀντίληψη περί Θεοῦ. Ἀπορρίπτει τίς θεμελιώδεις χριστιανικές ἀλήθειες γιά τήν Ἁγία Τριάδα, γιά τήν ὁμοουσιότητα τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ τόν Θεό Πατέρα, γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ κ.ἄ. Ἐπιχειρώντας νά στηρίξει στήν Ἁγία Γραφή τίς περί Θεοῦ πεπλανημένες δοξασίες της, ἐμφανίζεται μέ τό προσωπεῖο τοῦ ἀπόλυτου σεβασμοῦ στά ἱερά κείμενά της. Προβάλλει τούς ὀπαδούς της ὡς συστηματικούς «σπουδαστές τῶν Γραφῶν». Στήν πραγματικότητα, ὅμως, κακοποιεῖ βάναυσα τά ἱερά κείμενα κατά τή διαδικασία τῆς ἑρμηνείας τους, χειραγωγεῖ τούς ὀπαδούς της σέ συγκεκριμένες μορφές παρερμηνείας, «ἐκβιάζει» τά κείμενα γιά νά συμφωνοῦν μέ προκατασκευσμένες ἀντιλήψεις της. Τέλος, δέν διστάζει νά ἀλλοιώνει καί τά ἴδια τά κείμενα τῶν ἱερῶν Γραφῶν, ὅπου αὐτά δέν εὐνοοῦν τίς κακόδοξες ἀντιλήψεις της. Ἡ «Μετάφραση Νέου Κόσμου», πού χρησιμοποιεῖ ἡ ἑταιρεία, θεωρεῖται μία ἀπό τίς μεγαλύτερες κακοποιήσεις τοῦ ἱεροῦ κειμένου τῆς Ἁγίας Γραφῆς παγκοσμίως.

8. Ὡς πλέον ἐκφραστικές ὄψεις τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας θεωροῦνται καί οἱ περί «θείου» ἀπόψεις καί δοξασίες τοῦ **Νεοπαγανισμοῦ**, οἱ ὁποῖες συσχετίζονται ὀργανικά μέ αὐτές τῆς «Νέας Ἐποχῆς», καθώς ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά πλέον δυναμικά ρεύματά της. Οἱ πολυπληθεῖς καί ἑτερόκλητες νεοπαγανιστικές ὁμάδες συναντῶνται στή νεοεποχίτικη περί ἀπροσώπου «Θεοῦ» δοξασία, ὁ ὁποῖος κατανοεῖται ὡς ἐνδοκοσμική ἔννοια, ταυτισμένος μέ τόν ὑλικό κόσμο. Πιστεύουν ὅτι τά πάντα εἶναι «θεός» (πανθεϊσμός) καί, ὡς ἐκ τούτου, ὁ «θεῖος» ὑλικός κόσμος (Φύση) εἶναι ἡ μόνη πραγματικότητα καί ἀποτελεῖ ἀντικείμενο λατρείας.
Ἡ «ἐκροή» τοῦ ἀπρόσωπου «θείου», τό ὁποῖο ταυτίζεται μέ τή Φύση, «γεννᾶ» τούς πολυάριθμους «θεούς», οἱ ὁποῖοι λατρεύονται ποικιλοτρόπως ἀπό τίς διάφορες ὁμάδες καί θεωροῦνται, εἴτε ὡς ἀπρόσωπες φυσικές δυνάμεις, εἴτε ὡς ἀνθρώπινα πρόσωπα «ἐξελιγμένα» σέ «Ἀνώτερες Ὀντότητες», εἴτε ὡς ἐξωγήινοι, εἴτε ὡς σύνθεση τῶν ἀνωτέρω. Παράλληλα, ὁ Νεοπαγανισμός προβάλλει τήν πίστη καί σέ «κατώτερες θεότητες» καί «δυνάμεις τῆς φύσεως», προσωποποιημένες ἤ ἀπρόσωπες, οἱ ὁποῖες δῆθεν καθορίζουν τήν ἀνθρώπινη ζωή. Οἱ «θεότητες» τοῦ Νεοπαγανισμοῦ ἀποτελοῦν δημιουργήματα τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου καί ἐνσωματώνουν προβολές ἀνθρωπίνων παθῶν.

Ἐνώπιον τῆς ποικιλόμορφης πλάνης ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ ἀποτελεῖ τόν μοναδικό χῶρο ἀληθινῆς Θεογνωσίας, βιώσεως τοῦ ἁγίου θελήματός τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, θεραπείας κατά Χριστόν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καί ἐπιτεύξεως τοῦ σωτηριολογικοῦ σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐγκρίνει ὁμοφώνως τά ὡς ἄνω Πορίσματα καί ἐξουσιοδοτεῖ τόν Πρόεδρο αὐτῆς νά τά ὑπογράψει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως

† Ὁ Πειραιῶς καί Φαλήρου Σεραφείμ

Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Μητροπολίτης Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου Δαμασκηνός

Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος Ἐμμανουήλ

Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Δημήτριος

Πατριαρχείου Σερβίας, Ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Μεάντζια

Πατριαρχείου Βουλγαρίας, Μητροπολίτης Νευροκοπίου Σεραφείμ

Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, Πρωτοπρ. Ἠλίας Κουτραφούρης

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πρωτοπρ. Κυριακός Τσουρός

Ὁ φιλοξενῶν τήν Συνδιάσκεψη

† Μητροπολίτης Ἀργολίδος Νεκτάριος

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως

† Ὁ Πειραιῶς καί Φαλήρου Σεραφείμ

(Πηγή: "Αναίρεση Πλανών"*)*